

Sygn. akt I C 126/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy w Tarnowie, I Wydział Cywilny

w składzie :

Przewodniczący: SSO Barbara Grodkowska

Protokolant: st. sekr. sądowy Magdalena Cieśla

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2018 r. w Tarnowie

na rozprawie

sprawy z powództwa B. B. (1), B. B. (2)

przeciwko Bankowi (...) S.A. (...)

w K.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

I. oddała powództwo w stosunku do powoda B. B. (1) ponad kwotę 587.341,70 zł, co do której powództwo zostało odrzucone, a w stosunku do powódki B. B. (2) powództwo oddała w całości;

II. zasądza solidarnie od powodów B. B. (1) i B. B. (2) na rzecz strony pozwanej Banku (...) S.A.(...) w K. kwotę 10.817,00 zł (dziesięć tysięcy osiemset siedemnaście złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

I C 126/17

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 08 listopada 2018 roku

Powodowie: B. B. (1) i B. B. (2) w pozwie z dnia 30 stycznia 2017 roku skierowanym przeciwko Bankowi (...) S.A. w W. wniosli o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci Bankowego Tytułu Egzekucyjnego Banku (...) SA w W. z dnia 07 listopada 2003 roku nr (...), zaopatrzonego przez Sąd Rejonowy w Bochni I Wydział Cywilny w dniu 12 grudnia 2003 roku w sprawie I Co 605/03 w klauzule wykonalności w całości. Powodowie domagali się także zasądzenia od pozwanego na ich rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego powództwa powodowie wywodzili, że w dniu 06 października 2000 roku powód B. B. (1) oraz K. B., prowadzący wówczas wspólnie działalność gospodarczą, jako wspólnicy spółki cywilnej pod firmą: P.P.U.H. (...), B. B. (1), K. B. Spółka Cywilna zawarli umowę o kredyt na finansowanie inwestycji z pozwanym Bankiem, na mocy której pozwany udzielił im kredytu w kwocie 880.000 USD. Następnie wskazali, że pismem z dnia 09 września 2003 roku pozwany stwierdził, że wysokość zadłużenia z umowy kredytu wynosi na dzień 05 września 2003 roku kwotę 637.050,55 USD, w tym 611.884,02 USD należności głównej oraz 25.166,53 USD tytułem odsetek. Powodowie podnieśli, że już wówczas kwota ta budziła pewne wątpliwości, gdyż spłata należności głównej zgodnie z harmonogramem spłat wskazywała, że do spłaty powinno być na dzień 05 września 2003 roku 420.900,00 USD.

Nadmienili, że kolejnym pismem z dnia 16 czerwca 2004 roku pozwany wskazał, że zobowiązanie z umowy kredytu na dzień 16 czerwca 2004 roku stanowi kwotę kapitału w wysokości 2.508.969,23 zł, odsetki w wysokości 336.091,98 zł oraz kwotę 10.006,00 zł kosztów, tj. co łącznie daje kwotę 2.955.067,21 zł, przy czym pozwany nie podał wg jakiego przelicznika kwoty te zostały wyliczone.

Powodowie wskazali, że w dniu 12 kwietnia 2007 roku (...) Sp. z o.o. w W. dokonał wpłaty na poczet zobowiązań powoda i K. B., wynikających z umowy kredytu kwotę 880.000,00 USD i pozwany ten fakt przyznał w piśmie z dnia 08 maja 2007 roku skierowanym do Sądu Apelacyjnego w Krakowie w ramach postępowania prowadzonego pod sygnaturą I A Ca 344/07. Podnieśli także, że równocześnie pozwany w piśmie tym wskazał, że wpłacona kwota 880.000,00 USD została przeliczona wg średniego kursu NBP na dzień 12 kwietnia 2007 roku (1 USD – 2.8499 PLN) i stąd też kwota wpłacona wyniosła wg tego przelicznika 2.507.912,00 zł. Powodowie wskazali, że pozwany dokonał zaliczenia wpłat najpierw na koszty, następnie na odsetki i na końcu na kapitał, a w związku z tym, w ocenie powodów, należy przyjąć, że pozwany kierował się § (...) umowy kredytu, który przewiduje kolejność pokrywania należności z umowy kredytu.

W odpowiedzi na ten pozew datowanej na dzień 07 lipca 2017 roku, a która wpłynęła do tut. Sądu w dniu 17 lipca 2017 roku, Bank (...) S.A. w W. jako strona pozwana wniósł o odrzucenie pozwu z powództwa powoda B. B. (1) i oddalenie pozwu z powództwa powódki B. B. (2), ewentualnie o oddalenie pozwu w całości. Jednocześnie pozwany Bank (...) S.A. w W. domagał się zasądzenia od powodów na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu tej odpowiedzi strona pozwana wskazała, że powód B. B. (1) wnosił już powództwo o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) z dnia 07 listopada 2003 roku w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Tarnowie w sprawie I C 205/07, w której zapadł w dniu 20 lutego 2009 roku prawomocny wyrok oddalający powództwo. Pozwany nadmienił także, że w stosunku do stanu istniejącego w chwili wyrokowania w sprawie I C 205/07 nie zaszły żadne zdarzenia, które wyłączałyby dopuszczalność egzekucji prowadzonej na podstawie kwestionowanego przez powodów w niniejszej sprawie tytułu wykonawczego, w szczególności zdarzeniem takim nie jest orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 kwietnia 2015 roku. W ocenie strony pozwanej nie powstały żadne nowe okoliczności uzasadniające formułowanie przez powodów w niniejszym postępowaniu takich zarzutów, które były niemożliwe do zgłoszenia w ww. postępowaniu przez Sądem Okręgowym w Tarnowie w sprawie I C 205/07. Pozwany zauważył, że powód B. B. (1) nie zgłaszał w tamtym postępowaniu zarzutów dotyczących prawidłowości przeliczenia (przewalutowania) kwoty 880.000,00 USD w zakresie zastosowanym przez pozwany Bank do tego przewalutowania kursu waluty USD, chociaż nie było żadnych przeszkód, by wówczas takie zarzuty formułować. Następnie wskazał, że w wyniku wpłaty na zadłużenie kwoty 880.000,00 USD, pozwany Bank zmniejszył wysokość zadłużenia o kwotę 2.507.912,00 zł i ograniczył w związku z tym wniosek egzekucyjny do kwoty 1.171.058,79 zł. Wskazał również, że zarzutów dotyczących kursu przewalutowania, kolejności zaliczania wpłat, obliczeń rachunkowych powód B. B. (1) w postępowaniu prawomocnie zakończonym w sprawie I C 205/07 nie zgłaszał, choć nie było przeszkód, by to zrobił.

Wobec powyższego, zdaniem strony pozwanej, powód B. B. (1) nie może, wnosząc kolejny pozew w tej samej sprawie składać zarzutów, których z jakichś względów nie zgłosił w prawomocnie zakończonym już postępowaniu, choć było to możliwe. Pozwany zaakcentował, że nawet w razie ewentualnego uwzględnienia zarzutu strony powodowej co do sposobu przewalutowania kwoty 880.000,00 zł, to miałyby on znaczenie jedynie dla żądania pozbawienia tytułu wykonawczego w części, powodowie zaś żądają pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w całości, chociaż jego zdaniem nie ma wątpliwości co do tego, że zadłużenie wykazane w bankowym tytule egzekucyjnym nr (...) istniejące na dzień wystawienia tego tytułu, tj. na dzień 07 listopad 2003 roku zostało określone prawidłowo, przy zastosowaniu określonego w umowie nr (...) z dnia 06 października 2000 roku o kredyt na finansowanie inwestycji kursu sprzedaży USD, obowiązującego w pozwanym Banku w dniu wystawienia tytułu egzekucyjnego. Tym samym w ocenie pozwanego, w stosunku do powoda B. B. (1) istnieje stan rzeczy osądzonej i w związku z tym jego powództwo nie powinno być przez Sąd ponownie rozpoznawane.

Odnosząc się z kolei do powództwa B. B. (2) pozwany wskazał, że przeciwko małżonce powoda B. B. (1) została nadana klauzula wykonalności na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego w Bochni z dnia 17 stycznia 2011 roku w sprawie I Co 1152/10. Podkreślił, że powódka B. B. (2) nie zgłaszała w tej sprawie zarzutów odrębnych od tych, które zgłosiła w niniejszej sprawie w pozwie wspólnie z małżonkiem, tj. powodem B. B. (1), a w ocenie pozwanej nie są to zarzuty, których powód B. B. (1) nie mógłby wcześniej podnieść. W efekcie, w ocenie strony pozwanej powódka B. B. (2) nie może opierać swoich żądań na podstawie art. 840 k.p.c. i również jej powództwo winno być oddalone.

W dalszej części odpowiedzi na pozew strona pozwana twierdziła, że ważność tytułu wykonawczego w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) opatrzonego klauzulą wykonalności nie może być przez powodów kwestionowana, gdyż bankowe tytuły egzekucyjne wystawione i zaopatrzone przed datą utraty mocy obowiązującej przepisów zakwestionowanych przez Trybunał Konstytucyjny stanowią nadal podstawę egzekucji. W ocenie strony pozwanej wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 kwietnia 2015 roku nie może stanowić skutecznej podstawy do wzruszania istniejących już tytułów wykonawczych w postaci bankowych tytułów egzekucyjnych, którym Sąd nadal klauzulę wykonalności, gdyż nie jest bowiem możliwe na jego podstawie pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności w trybie powództwa przeciwegzekucyjnego.

Pozwany zarzucał, że nieuprawnione jest również zgłaszanie przez powodów zarzutów dotyczących rzekomo istniejących w umowie kredytu klauzul niedozwolonych, mających warunkować ważność postanowień tej umowy. Pozwany zwrócił przy tym uwagę, że umowa kredytu została zawarta między przedsiębiorcami, więc powód B. B. (1) zawierając umowę kredytu nie miał statutu konsumenta, a wobec tego regulacje dotyczące klauzul niedozwolonych i mające na celu ochronę interesów konsumenta nie znajdują zastosowania w jego przypadku.

Niezrozumiały dla strony pozwanej był również zarzut niemożności ustalenia i weryfikowania przez powodów wysokości aktualnego zadłużenia wobec pozwanego Banku. Wskazał przy tym, wielokrotnie nakłaniał powodów do podjęcia wspólnych działań zmierzających do ustalenia zasad spłaty zadłużenia i zawarcia w tym zakresie ugody, bądź umowy restrukturyzacyjnej, jednakże powodowie nie okazywali zainteresowania taki działaniami, a wręcz unikali kontaktów z pozwanym Bankiem oraz nie reagowali na próby pozwanego co do ustalenia zasad spłaty egzekwowanego zadłużenia. Pozwany Bank podkreślił przy tym, że okoliczność, iż w swoich pismach dotyczących wysokości zadłużenia, kierowanych do dłużników, pozwany nie wskazał po jakim kursie przeliczył wielkość tego zadłużenia nie świadczy o tym, że powodowie nie mieli możliwości zweryfikowania informacji na temat zasad ustalania przez pozwany Bank tego zadłużenia.

Strona pozwana zwróciła także uwagę na to, że wbrew temu co twierdzą powodowie, umowa kredytu została rozwiązana w dniu 09 września 2003 roku w wyniku jej wypowiedzenia przez pozwany Bank, a cała wierzytelność z tytułu wykorzystanego kredytu była już wymagalna, toteż porównywanie przez powodów jej wielkości z sumą rat spłaty, jaka obowiązywałaby wg stanu na dzień 09 września 2003 roku, tj. gdyby umowa obowiązywała nadal w ocenie pozwanej nie ma żadnego znaczenia.

Pozwany wskazał również, że w dniu 19 grudnia 2006 roku między nim, a powodami została zawarta Ugoda cywilno – prawna, w której precyzyjnie ustalono wysokość zadłużenia solidarnych dłużników wobec pozwanego Banku z tytułu umowy kredytu nr (...) z dnia 06 października 2000 roku według stanu na dzień 19 grudnia 2006 roku, a więc według stanu, który istniał już ponad 3 lata od wystawienia przez pozwany Bank tytułu egzekucyjnego nr (...).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 06 października 2000 roku między Bankiem (...) S.A. (...) Oddział w T., a K. B. i B. B. (1) (powodem w niniejszej sprawie), prowadzącymi działalność gospodarczą pod nazwą P.P.U.H. (...), Spółka Cywilna została zawarta Umowa nr (...) o kredyt na finansowanie inwestycji i w ramach zawartej umowy pozwany Bank udzielił kredytobiorcy kredytu na finansowanie inwestycji w wysokości 880.000,00 USD.

Także w dniu 06 października 2000 roku żona powoda B. B. (1) - powódka B. B. (2) złożyła oświadczenie, w którym wyraziła zgodę na zaciągnięcie przez swojego męża B. B. (1) kredytu na finansowanie inwestycji nr (...) w wysokości 880.000 USD w pozwanym Banku oraz na ustanowienie prawnych zabezpieczeń zgodnie z ww. umową kredytową.

Przedmiotowy kredyt został udzielony kredytobiorcom: K. B. i B. B. (1) na okres od dnia 06 października 2000 roku do 15 września 2005 roku. Strony ustaliły, że kredyt zostanie wykorzystany przez kredytobiorców w terminie od dnia 06 października 2000 roku do dnia 29 grudnia 2000 roku w kwocie 880.000,00 USD.

Jak wynika z § (...) ww. umowy kredytowej, kredyt mógł być wykorzystany na sfinansowanie przez kredytobiorcę inwestycji polegającej na dokończeniu generalnego remontu budynku koszarowego zlokalizowanego w B., na ul. (...) w celu zaadaptowania go na hotel, zakupie wyposażenia hotelu, bądź refundacji dotychczas poniesionych nakładów inwestycyjnych w kwocie nie większej niż 350.000,00 zł lub równowartość w USD. Kredyt mógł być wykorzystany nadto dla dokonania płatności związanych z realizacją zadania inwestycyjnego na rzecz dostawców i wykonawców tytułem zapłaty za wykonane dostawy, roboty i usługi. Strony uzgodniły, że dokumenty dotyczące tych płatności będą zaopatrzone klauzulą o ich pokryciu w ciężar kredytu udzielonego na podstawie umowy. Bank zastrzegł sobie prawo żądania, aby dokumenty związane z płatnością były weryfikowane przez niezależnego biegłego, na koszt kredytobiorcy. Pokrywanie płatności w kraju miało następować w złotych polskich przeliczonych według kursu kupna dewiz obowiązującego w Banku w dniu realizacji płatności.

Strony ustaliły nadto, że kredyt będzie spłacany w walucie kredytu z wpływów uzyskanych przez kredytobiorcę w drodze obciążenia rachunku walutowego kredytobiorcy, w równowartości w złotych kwot należności wyrażonych w walucie kredytu, przeliczonych po kursie sprzedaży dewiz obowiązującym w Banku w dniu realizacji płatności w drodze obciążenia rachunku bieżącego kredytobiorcy.

W treści umowy o kredyt inwestycyjny kredytobiorcy zobowiązali się do spłaty kredytu w miesięcznych ratach w wysokości po 18.300,00 USD w terminie od 15 października 2001 roku, a termin ostatecznej spłaty kredytu przypadła w dniu 15 września 2005 roku, przy czym za spłatę kredytu uważa się dzień wpływu do banku środków na spłatę kredytu.

Jako prawne zabezpieczenie kredytu strony ustanowiły hipotekę zwykłą w wysokości 880.000,00 USD na nieruchomości będącej własnością K. i B. B., położonej w B., przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Bochni prowadzi KW nr (...), cesję praw z polisy ubezpieczeniowej ww. nieruchomości, weksel własny in blanco z wystawienia kredytobiorcy, poręczony przez małżonki kredytobiorców, pełnomocnictwo do rachunku nr (...) udzielone Bankowi przez Kredytobiorcę, oświadczenie kredytobiorcy o poddaniu się egzekucji, blokada środków w wysokości 1.000.000,00 zł na rachunku nr (...) prowadzonym w banku na rzecz kredytobiorcy oraz pełnomocnictwo do potrącenia kwoty nie spłaconego kredytu z rachunku lokaty terminowej nr (...).

Przy zawarciu umowy o kredyt kredytobiorcy: K. B. i B. B. (1) podpisali oświadczenie o poddaniu się egzekucji, w którym wyrazili zgodę na wystawienie przeciwko nim bankowego tytułu egzekucyjnego do kwoty 8.400.000 zł.

Dowód: umowa nr (...) o kredyt na finansowanie inwestycji (k.21-25), oświadczenie Banku (...) S.A. z dnia 06 października 2000 roku (k.26), oświadczenie powódki B. B. (2) z dnia 06 października 2000 roku (k.19 z akt sprawy I Co 1152/10 Sądu Rejonowego w Bochni), oświadczenie o poddaniu się egzekucji (k. 524 z akt sprawy Sądu Okręgowego w Tarnowie I C 205/07)

Następnie w dniu 23 kwietnia 2001 roku pomiędzy pozwanym Bankiem, a kredytobiorcami, tj. B. B. (1) oraz K. B. podpisany został aneks nr(...) do umowy nr (...) o kredyt na finansowanie inwestycji, na mocy którego strony ustaliły, że prawnym zabezpieczeniem kredytu jest hipoteka zwykła w wysokości 880.000,00 USD na nieruchomości będącej własnością K. i B. B., położonej w B., przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Bochni prowadzi KW nr (...), cesja praw z polisy ubezpieczeniowej ww. nieruchomości, weksel własny in blanco z wystawienia kredytobiorcy, pełnomocnictwo do rachunku nr (...) udzielone Bankowi przez Kredytobiorcę oraz oświadczenie kredytobiorcy o poddaniu się egzekucji.

Pozostałe warunki umowy o kredyt pozostały bez zmian.

Dowód: aneks nr (...) (k.27).

W związku z istniejącym zadłużeniem z tytułu umowy nr (...) o kredyt na finansowanie inwestycji pozwany Bank pismem z dnia 09 września 2003 roku wezwał firmę (...) Sp. J. do spłaty zaciągniętego kredytu w terminie 14 dni od momentu otrzymania ww. pisma.

Na dzień 05 września 2003 roku wysokość zadłużenia kredytobiorców wynosiła: 611.884,02 USD tytułem kapitału, zaś odsetki wynosiły 25.166,53 USD. Łącznie zadłużenie kredytobiorców zamknęło się więc w kwocie 637.050,55 USD.

W treści tegoż pisma z dnia 09 września 2003 roku pozwany Bank wskazał, że w przypadku braku wpłaty w podanym terminie, Bank rozpocznie dochodzenie swoich należności na drodze egzekucji komorniczej, która zostanie podjęta zarówno wobec kredytobiorców, jak i innych osób zobowiązanych z tytułu zawartej umowy kredytowej.

Powyższe wezwanie zostało doręczone kredytobiorcom w dniu 12 września 2003 roku.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 09 września 2003 roku wraz z dowodem doręczenia (k.28).

Następnie w dniu 19 grudnia 2006 roku pozwany Bank zawarł ugodę cywilno-prawną z dłużnikami, tj. K. B., B. B. (1) określonymi w treści ww. ugody jako kredytobiorcy oraz z K. B., B. B. (1), I. B. oraz B. B. (2) określonymi jako dłużnicy solidarni.

W treści tejże ugody cywilno – prawnej pozwany Bank oświadczył, że zobowiązanie kredytobiorcy i dłużników solidarnych wobec Banku wynika z tytułu kredytu udzielonego na podstawie umowy nr (...) o kredyt na finansowanie inwestycji z dnia 06 października 2000 roku, zmienionej następnie aneksem nr (...) z dnia 23 kwietnia 2001 roku.

Na dzień zawarcia tejże ugody, tj. 19 grudnia 2006 roku, kwota zadłużenia kredytobiorcy i dłużników solidarnych wobec Banku z tytułu umowy kredytowej wynosiła ogółem 3.657.964,60 zł, w tym zadłużenie z tytułu kapitału wynosiło 2.508.969,23 zł, a z tytułu odsetek wynosiło 1.101.507,87 zł, a kosztów wynosiły 47.487,50 zł. Kredytobiorcy oraz dłużnicy solidarni uznali wówczas roszczenie Banku co do zasady i co do wysokości ww. długu (§ (...) Ugody).

Stosownie do § (...) tej Ugody kredytobiorcy oraz dłużnicy solidarni zobowiązali się do spłaty zadłużenia określonego w § (...) ugody w następujących kwotach i terminach:

- do dnia 20 grudnia 2006 roku kwoty 50.000,00 zł odsetek,
- w terminie do dnia 10 stycznia 2007 roku kwoty 3.075.000,00 zł, która to kwota miała być rozksięgowana na spłatę zadłużenia według następującej kolejności: spłata kwoty kosztów, spłata kwoty odsetek naliczonych do dnia wpłaty, spłata kwoty kapitału

Strony w treści tejże Ugody ustaliły, że spłata pozostałej kwoty kapitału nastąpi według wskazanego w treści ww. Ugody harmonogramu.

Następnie w dniu 07 listopada 2003 roku pozwany Bank (...) S.A. wystawił przeciwko K. B. oraz B. B. (1) oraz spółce (...) bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) obejmujący zobowiązania z tytułu umowy kredytowej z dnia 06 października 2000 roku. Tytuł ten obejmował należność główną w wysokości 2.508.969,23 zł, odsetki w kwocie 164.417,15 zł oraz koszty w wysokości 6 zł. Powyższy tytuł egzekucyjny po nadaniu klauzuli wykonalności przez Sąd Rejonowy w Bochni w dniu 12 grudnia 2003 roku w sprawie I Co 605/03 w zakresie zobowiązania dłużników: K. B. i B. B. (1) stał się podstawą wszczęcia postępowania egzekucyjnego.

Strona pozwana, aby mogła prowadzić egzekucję z majątku objętego małżeńską wspólnością ustawową kredytobiorców, tj. powoda B. B. (1) i K. B. wystąpiła do Sądu Rejonowego w Bochni z wnioskiem o nadanie klauzuli

wykonalności ww. tytułowi egzekucyjnego przeciwko małżonkom dłużników. W efekcie, Sąd Rejonowy w Bochni postanowieniem z dnia 17 stycznia 2011 roku wydanym w sprawie I Co 1152/10 nadał tytułowi wykonawczemu – bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wystawionemu przez stronę pozwaną sądową klauzulę wykonalności m.in. przeciwko małżonce dłużnika B. B. (1), tj. powódce B. B. (2) z ograniczeniem jej odpowiedzialności do majątku objętego wspólnością małżeńską ustawową.

Dowód: postanowienie Sądu Rejonowego w Bochni z dnia 17 stycznia 2011 roku (k.36 z akt sprawy I Co 1152/10), postanowienie Sądu Rejonowego w Bochni z dnia 12 grudnia 2003 roku (k.62 z akt sprawy I Co 605/03)

Postanowieniem z dnia 17 stycznia 2018 roku tut. Sąd odrzucił pozew B. B. (1).

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodził się powód i wystąpił ze środkiem zaskarżenia. Sąd Apelacyjny w Krakowie po rozpoznaniu w dniu 7 kwietnia 2018 roku wniesionego przez powoda zażalenia postanowieniem z dnia 27 kwietnia 2018 roku wydanym w sprawie I A Cz 248/18 zmienił zaskarżone postanowienie w ten sposób, że odrzucił pozew powoda B. B. (1) w części obejmującej żądanie pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego Bankowego Tytułu Egzekucyjnego Banku (...) S.A. w W. z dnia 07 listopada 2003 roku, nr (...), zaopatrzonego w klauzulę wykonalności Sądu Rejonowego w Bochni z dnia 12 grudnia 2003 roku w sprawie I Co 605/03 co do kwoty 587.341,70 zł należności głównej, natomiast w pozostałej części oddalił wniosek o odrzucenie pozwu powoda B. B. (1).

W pozostałej części Sąd II Instancji zażalenie powoda oddalił.

Dowód: postanowienie Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 17 stycznia 2018 roku (k.108-113), zażalenie powoda B. B. (1) z dnia 29 stycznia 2018 roku (k.116-118), postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 27 kwietnia 2018 roku w sprawie I A Cz 248/18 (k.136-144).

Powyzszy stan faktyczny został ustalony przez Sąd na podstawie wyszczególnionych powyżej dowodów z dokumentów, które uznano za autentyczne i wiarygodne, gdyż ich treść i forma nie budziły zastrzeżeń i wątpliwości. Nie ujawniły się też takie okoliczności, które należałoby brać pod uwagę z urzędu, a które podważyłyby wiarygodność tej kategorii dowodów i godziły w ich moc dowodową. W związku z tym zachowały swą moc dowodową i mogły stać się podstawą ustaleń Sądu.

Sąd rozważył, co następuje:

Powództwo B. B. (1) i B. B. (2) nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż okoliczności przytoczone na jego poparcie nie uzasadniają pozbawienia przedmiotowego tytułu wykonawczego wykonalności.

Powodowie: B. B. (2) i B. B. (1) wystąpili w niniejszej sprawie z żądaniem pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w postaci Bankowego Tytułu Egzekucyjnego nr (...), wydanego przez Bank (...) S.A. w W. w dniu 07 listopada 2003 roku, któremu Sąd Rejonowy w Bochni nadał sądową klauzulę wykonalności na mocy postanowienia z dnia 12 grudnia 2003 roku w sprawie I Co 605/03.

Podstawę prawną tak sformułowanego roszczenia należało rozważyć w kontekście przesłanek powództwa przeciwegzekucyjnego, określonych w art. 840 k.p.c.

Przepis art. 840 k.p.c. przewiduje dwie podstawy żądania pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności.

Zgodnie bowiem z art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. dłużnik może w drodze procesu żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub w części lub jego ograniczenia, jeśli przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście.

W drodze powództwa opartego na podstawie wymienionej w art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. można powoływać się na zdarzenia zaistniałe przed powstaniem tytułu egzekucyjnego, a zatem dłużnik może podnosić zarzut, iż sam tytuł egzekucyjny zawiera treść nie odpowiadającą rzeczywistemu stanowi rzeczy. Nie dotyczy to jednakże tytułów egzekucyjnych, które chroni zawisłość sporu i powaga rzeczy osądzonej, to jest prawomocnych orzeczeń sądowych. Możliwość powoływania się na inne zdarzenia zaistniałe przed powstaniem tytułu egzekucyjnego może dotyczyć innych niż prawomocne orzeczenia sądowe tytułów egzekucyjnych, takich jak: aktów notarialnych zawierających oświadczenie o poddaniu się egzekucji, ugód sądowych, ugód zawartych przed sądem polubownym, bankowych tytułów egzekucyjnych. Takie tytuły nie korzystają z powagi rzeczy osądzonej, albowiem tytuł wykonawczy nie powstaje w wyniku nadania klauzuli wykonalności orzeczeniu sądowemu, będącemu wynikiem merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy. Stąd też postępowanie toczące się na skutek wniesienia powództwa przeciwegzekucyjnego jest pierwszym postępowaniem sądowym, w którym dochodzi do merytorycznego rozpoznania sprawy.

W drodze powództwa opartego na podstawie wymienionej w art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. wykluczone jest natomiast kwestionowanie ustaleń prawomocnych orzeczeń sądowych, prowadziłoby to bowiem do ponownego rozpoznania sprawy już rozstrzygniętej, a takim celom służą jedynie środki zaskarżenia.

Z kolei zgodnie z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. można żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności, jeśli po powstaniu tytułu egzekucyjnego powstało zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło lub nie może być egzekwowane, przy czym gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, to dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także na zarzucie spełnienia świadczenia, jeśli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie. Zdarzeniem powodującym wygaśnięcie zobowiązania jest przykładowo fakt zapłaty należności, a zdarzeniami powodującymi brak możliwości egzekwowania zobowiązania - odroczenie terminu płatności, rozłożenie na raty itp.; przepis ten zawiera cenzurę czasową, pozwalającą podnosić w pozwie tylko takie zdarzenia, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a jedynym wyjątkiem jest zarzut spełnienia świadczenia przed wydaniem orzeczenia, jeśli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie.

Powództwo o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności oparte na podstawie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. nie służy do kwestionowania prawomocnych orzeczeń sądowych, ale jedynie do unicestwienia wykonalności tytułu lub jego ograniczenia na skutek zdarzeń, które wprawdzie nie podważają zasadności samej podstawy żądania pozwu prowadzącego do wydania wyroku/nakazu zapłaty /postanowienia będącego tytułem wykonawczym, ale powodującą następczą niemożliwość wykonania obowiązku objętego tytułem wykonawczym.

Wyjaśnić należy, że na podstawie tego przepisu dłużnik może wytoczyć powództwo w celu pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności, jeżeli przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, przez co w doktrynie rozumie się zaprzeczenie przez dłużnika obowiązkowi spełnienia na rzecz wierzyciela świadczenia objętego tytułem egzekucyjnym. Oznacza to, że powództwo opozycyjne oparte na omawianej podstawie, jest dopuszczalne, o ile nie występują przeszkody w postaci niedopuszczalności drogi sądowej, powagi rzeczy osądzonej lub zawisłości sporu. Dłużnik nie może w drodze tego powództwa zmierzać do wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia sądu stanowiącego tytuł egzekucyjny (por. m.in. wyrok SN z 12 grudnia 1972 r., II PR 372/72, OSP 1973, z. 11, poz. 222), ale może przeczyć treści innych tytułów egzekucyjnych, których nie chroni prawomocność materialna (res iudicata), czy zawisłość sporu (lis pendens), m.in.: ugody sądowej, ugody zawartej przed sądem polubownym, aktu notarialnego, bankowego tytułu egzekucyjnego (postanowienie SN z 27 listopada 2003 r., III CZP 78/03, Prok. i Pr.- wkł. 2004, nr 6, poz. 36).

W niniejszej sprawie powodowie swoje powództwo opierali głównie na zarzucie dotyczącym tego, że Trybunał Konstytucyjny stwierdził, iż przepisy będące podstawą nadania bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...), wydanemu przez Bank (...) S.A. w W. w dniu 07 listopada 2003 roku, klauzuli wykonalności przez Sąd Rejonowy w Bochni w dniu 12 grudnia 2003 roku w sprawie I Co 603/03, są niezgodne z ustawą zasadniczą - Konstytucją.

Odnosząc się do tego zarzutu należy stwierdzić, że bezspornym jest, iż Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z 14 kwietnia 2015 roku w sprawie P 45/12 (opubl. w: OTK-A 2015 nr 4 poz. 46) stwierdził, iż art. 96 ust. 1 i art. 97 ust. 1 ustawy z dnia

29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 128) są niezgodne z art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Należy podkreślić, że Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu tego wyroku z dnia 14 kwietnia 2015r. stwierdzając, że art. 96 ust. 1 i art. 97 ust. 1 ustawy Prawo bankowe są niezgodne z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP, wskazał, iż przepisy te tracą moc obowiązującą dnia 1 sierpnia 2016 roku i zauważył konieczność interwencji ustawodawcy w zakresie uchwalenia przepisów intertemporalnych, które uregulują sposób zakończenia spraw wszczętych wydaniem bankowych tytułów egzekucyjnych na podstawie zakwestionowanych przepisów przed utratą ich mocy obowiązującej, gdyż samoistne uchylenie tych regulacji mogłoby wprowadzić negatywne konsekwencje w postaci wtórnej niekonstytucyjności. Taką regulację ustawodawca przewidział właśnie w art. 11 ustawy z 25 września 2015 roku o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw, wprowadzając w art. 11 ww. ustawy zasadę, iż postępowania o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej podlegają umorzeniu, natomiast dotychczasowe bankowe tytuły egzekucyjne, którym nadano już klauzulę wykonalności zachowują moc tytułu wykonawczego także po dniu wejścia w życie ustawy zmieniającej. Ustawodawca zatem wyeliminował niekonstytucyjne przepisy przed określoną w wyroku Trybunału datą utraty przez nie mocy, jednocześnie przyjmując, iż bankowe tytuły egzekucyjne, którym już nadano klauzuli wykonalności nadal są podstawą wszczęcia i prowadzenia egzekucji.

Wskazać należy, że pogląd o konieczności stosowania w okresie odroczenia przepisów, które utraciły domniemanie konstytucyjności jest utrwalony przede wszystkim w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego (zob. wyroki TK w sprawach: SK 1/04, K 14/03, P 1/05, K 30/06, P 10/07, SK 49/05, U 5/06, zob. także wyrok z 1 lipca 2008 r. w sprawie K 23/07, OTK ZU nr 6/A/2008, poz. 100, oraz wyrok z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie P 16/08). Trybunał Konstytucyjny wskazał w nim jednoznacznie, że odroczenie terminu utraty mocy obowiązującej przepisów uznanych za niekonstytucyjne oznacza, że do dnia wskazanego w sentencji wyroku Trybunału Konstytucyjnego przepisy te obowiązują, o ile wcześniej nie zostały uchylone przez ustawodawcę. Ich obowiązywanie jest równoznaczne z koniecznością ich przestrzegania i stosowania przez wszystkich ich adresatów. Zgodnie bowiem z art. 190 ust. 1 Konstytucji także to rozstrzygnięcie zamieszczone w tekście orzeczenia Trybunału jest nie tylko ostateczne, ale i ma moc powszechnie obowiązującą. Zakresem tej mocy objęte są również sądy. Trybunał podkreślił, że w polskim systemie prawnym samo pozbawienie przepisu domniemania konstytucyjności nie jest wystarczającą przesłanką do odmowy jego zastosowania. Dopiero gdy przepis ten zostanie usunięty z systemu prawnego w następstwie wejścia w życie orzeczenia Trybunału o jego niekonstytucyjności lub w następstwie jego uchylenia, bądź zmiany przez prawodawcę, organy państwowe, w tym sądy, będą zwolnione z obowiązku jego stosowania.

Stanowisko w powyższym zakresie podzielił również Sąd Najwyższy, czemu dał wyraz w swoim orzecznictwie. W uchwale z dnia 3 lipca 2003 roku, III CZP 45/03, Sąd Najwyższy uznał, że określenie późniejszej daty utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego oznacza jego pozostawienie w porządku prawnym. Wyłączone jest wobec tego przyjęcie, że utrata mocy obowiązującej przepisu z upływem określonego terminu mogłaby działać wstecz (ex tunc). Przesłanki, które przemawiają za przyjęciem skutku wstecznego orzeczenia w razie zastosowania reguły ustawowej (art. 190 ust. 3 zdanie pierwsze Konstytucji RP), tracą doniosłość, gdy Trybunał, ważąc konkurujące wartości podlegające konstytucyjnej ochronie, decyduje się na utrzymanie w mocy wadliwego przepisu.

Analogiczny pogląd wyraził Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 23 stycznia 2004 roku, III CZP 112/03 (OSNC 2005, Nr 4, poz. 61), podkreślając, że jeżeli Trybunał Konstytucyjny odracza utratę mocy obowiązującej wadliwego przepisu, zachowuje on moc przez okres wskazany w orzeczeniu. Pominięcie w tym okresie wadliwej normy oznaczałoby przekreślenie sensu odroczenia, a więc i sensu art. 190 ust. 3 Konstytucji RP, który, choć kontrowersyjny, jest jednak obowiązującym prawem.

Także w najnowszej uchwale dotyczącej tego zagadnienia prawnego z dnia 16 października 2014 roku w sprawie III CZP 67/14 Sąd Najwyższy wskazał, że przepis uznany za niezgodny z Konstytucją traci moc obowiązującą w terminie określonym przez Trybunał Konstytucyjny i stosuje się go do roszczeń mających podstawę w tym przepisie w sprawach wytoczonych przed tym terminem.

Przytoczoną argumentację Sądu Najwyższego, jak również Trybunału Konstytucyjnego, Sąd Okręgowy podziela w całości. Odroczenie przez Trybunał Konstytucyjny utraty mocy obowiązującej przepisów art. 96 i 97 ustawy Prawo Bankowe do dnia 1 sierpnia 2016 roku sprawia zatem, że mają one zastosowanie przy rozpoznawaniu złożonych przed tą datą wniosków o nadanie klauzuli wykonalności bankowym tytułom egzekucyjnym.

W niniejszej sprawie tytuł wykonawczy w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) został opatrzony klauzulą wykonalności na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Bochni w dniu 12 grudnia 2003 roku, a więc w czasie obowiązywania zakwestionowanych przepisów Prawa Bankowego. Brak jest zatem podstaw do uznania w chwili obecnej, że ww. tytuł wykonawczy w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego, opatrzonego sądową klauzulą wykonalności został wydany w oparciu o nieistniejące przepisy. Z powyższego bezspornie wynika zatem, że powodowie nie wykazali przesłanek umożliwiających wydanie orzeczenia o pozbawieniu tytułu wykonawczego wykonalności, a w szczególności nie wykazali, że pozwany nie może egzekwować roszczenia wynikającego z tytułu wykonawczego, czy też wygaśnięcia zobowiązania. Zasadnicze znaczenie miał w niniejszej sprawie fakt, iż w chwili złożenia pozwu tytuł wykonawczy już istniał, został wydany zgodnie z obowiązującymi w dacie jego powstania przepisami prawa i tym samym stanowił podstawę do skutecznej egzekucji. Tym samym, powodowie nie wykazali skutecznie, aby w dacie wniesienia pozwu oraz w dacie wyrokowania istniały materialno – prawne podstawy – wymienione w art. 840 § 1k.p.c. - do pozbawienia go wykonalności.

Konkludując zatem dotychczasowe rozważania, powodowie nie wykazali przesłanek dających asumpt do uwzględnienia powództwa i pozbawienia wykonalności bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 07 listopada 2003 roku nr (...), zaopatrzonego w klauzulę wykonalności w dniu 12 grudnia 2003 roku na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego Bochni w sprawie I Co 605/03.

Sąd nie podzielił także zarzutu powodów, że w § (...) zawartej między stronami umowy kredytowej wskazano jedynie termin ustalania kursu waluty, przyjętego do rozliczeń spłat rat, natomiast nie został wskazany sposób ustalania tego kursu.

W tym kontekście podkreślić trzeba, że powód B. B. (1) w pozwie w we wcześniej toczącej się w tut. Sądzie sprawie I C 205/07 dochodził pozbawienia wykonalności tego samego tytułu wykonawczego i z tych samych przyczyn faktycznych oraz w oparciu o tę samą podstawę prawną. W tejże sprawie I C 205/07 powyższy zarzut został merytorycznie rozpoznany przez Sąd, który uznał, że podniesiony przez powoda B. B. (1) brak podstaw do przewalutowania kredytu nie może być uznany za uzasadniony i pociągający za sobą konieczność pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego wyrażonego w złotych polskich. Będący przedmiotem żądania w sprawie I C 205/07 bankowy tytuł egzekucyjny z dnia 07 listopada 2003 roku, nr (...) obejmował: należność główną w kwocie 2.508.969,23 zł, odsetki w wysokości 164.417,15 zł i koszty w kwocie 6 zł. Nadmienić trzeba, że w ww. sprawie w dniu 20 lutego 2009 roku zapadł wyrok oddalający powództwo B. B. (1) w zakresie należności głównej w kwocie 200.000 zł. Sąd nadto oddalił jego powództwo w zakresie żądania ewentualnego o pozbawienie bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 07 listopada 2013 roku nr (...) w części dotyczącej kwoty 587.341,70 zł, a w pozostałym zakresie postępowanie umorzył. Powyższa rozstrzygnięcia Sądu wynikała z faktu, iż pierwotnie powód B. B. (1) domagał się pozbawienia tytułu wykonawczego w całości, a następnie ograniczył żądanie pozwu, wielokrotnie je przy tym modyfikując, ostatecznie domagając się pozbawienia wykonalności spornego bankowego tytułu wykonalności wyłącznie w części tj. 200.000 zł. Ponadto, w sprawie I C 205/07 powód zgłosił żądanie ewentualne pozbawienia wykonalności tytułu w zakresie kwoty 587.341,70 zł.

Powyższe doskonale zatem obrazuje, że podstawa faktyczna roszczeń w postępowaniu prowadzonym i prawomocnie zakończonym w sprawie I C 205/07 oraz w niniejszym postępowaniu jest taka sama. Tożsamość roszczenia zachodzi wówczas, gdy Sąd ma w obu sprawach orzec o tym samym, dysponując tymi samymi faktami, które mają spowodować ocenę tego samego żądania i kiedy rozstrzygnięcie jednej ze spraw oznacza rozstrzygnięcie także drugiej (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 1 czerwca 2011 r., II CSK 427/10, LEX nr 884996, i z dnia 4 października 2012 r., I CSK 100/12, LEX nr 1231300). Podstawą roszczenia w sensie prawa materialnego jest więc stosunek prawny, z którego roszczenie wynika, a w sensie proceduralnym - zespół okoliczności faktycznych, na które powód

celem usprawiedliwienia roszczenia się powołuje i na których stwierdzenie składa dowody (zob. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 7 września 1933 r., I C 2923/32, OSN(C) 1934/4/220).

Przedmiotowe granice zawisłości sporu wyznaczają żądanie udzielenia ochrony prawnej w sposób i w zakresie wskazanym w pozwie oraz podstawa faktyczna żądania (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2011 r., I CSK 451/10, LEX nr 798236).

Zaakcentować w tym miejscu należy, że w myśl art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c., Sąd odrzuci pozew, m.in. wtedy, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa została już prawomocnie osądzona. Zgodnie zaś z art. 366 k.p.c., wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. Powaga rzeczy osądzonej jest niepodlegającą sanowaniu negatywną przesłanką procesową, o charakterze bezwzględny, której nieuwzględnienie przez Sąd z urzędu stanowi uchybienie skutkujące nieważnością postępowania (art. 379 pkt 3 k.p.c.).

Przedmiotowa granica powagi rzeczy osądzonej wyznaczona przez przedmiot rozstrzygnięcia Sądu oraz podstawę sporu pozwala na ocenę, czy zachodzi tożsamość roszczeń występujących w sprawie prawomocnie zakończonej i innych sprawach. Prawomocny wyrok nie stanowi przeszkody do wytoczenia powództwa między tymi samymi stronami tylko wtedy, gdy nie występuje tożsamość przedmiotu, a nadto jeżeli przedmiot powództw jest wprawdzie jednakowy, ale różne są podstawy powództw, przy czym chodzi w tym wypadku zarówno o podstawę faktyczną, jak i prawną żądania. Zauważyć należy, że Sąd Najwyższy stwierdził, że o tym, czy w nowym procesie chodzi o tę samą, czy też o inną podstawę faktyczną sporu, decyduje stan faktyczny, jaki istniał w chwili zamknięcia rozprawy w poprzednim procesie, a nie to, czy powód zgłosił istniejące i istotne dla rozstrzygnięcia sprawy fakty. Utrwalony jest również pogląd, że z powagi rzeczy osądzonej korzysta tylko rozstrzygnięcie o żądaniu pozwu i nie obejmuje przesłanek tego rozstrzygnięcia. Powaga rzeczy osądzonej zachodzi wówczas, gdy sąd wyrokiem rozstrzygnął sprawę merytorycznie (zob. uchwałę SN z dnia 24 listopada 1966 r., III CZP 91/66, OSNCP 1967, nr 3, poz. 47).

W literaturze oraz orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że tożsamość roszczenia zachodzi, gdy identyczne są przedmiot i podstawa sporu. Wobec tego, musi wystąpić tożsamość żądań zawartych w pozwach i ich podstawa, a także tożsamość okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie. Inaczej mówiąc, przedmiotowe granice zawisłości sporu z art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. wyznaczają - żądanie udzielenia ochrony prawnej w sposób i w zakresie wskazanym w pozwie oraz podstawa faktyczna żądania (por. postanowienie SN z dnia 9 czerwca 1971 r., II CZ 59/71, OSNC 1971, Nr 12, poz. 226; postanowienie SN z dnia 9 stycznia 1974 r., I CZ 144/73, Lex nr 7375; postanowienie SN z dnia 29 stycznia 1997 r., I CKU 65/96, Lex nr 29569; postanowienie SN z dnia 19 kwietnia 1999 r., III CKN 143/99, Lex nr 523569; postanowienie SN z dnia 9 sierpnia 2000 r., V CKN 1405/00, Lex nr 533882).

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Apelacyjnego w Krakowie zaprezentowane w treści uzasadnienia postanowienia z dnia 27 kwietnia 2018 roku w sprawie I A Cz 248/18, że okoliczność, że późniejsza zmiana stanu prawnego nie stanowi zmiany podstawy faktycznej i nie niweczy powagi rzeczy osądzonej.

Wobec powyższego, ponieważ prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 20 lutego 2009 w Tarnowie wydanym w sprawie I C 205/07 orzeczono jedynie co do części należności objętych spornym tytułem wykonawczym, tj. w zakresie kwoty 587.341,70 zł należności głównej, w wyniku czego w zakresie tej części tytułu wykonawczego wobec zachodzi powaga rzeczy osądzonej, to pozew w stosunku do powoda B. B. (1) należało odrzucić.

Niezależnie od powyższego zauważyć należy, że powództwo dotyczy zawartej z pozwanym Bankiem umowy kredytu. Była to umowa konsensualna, dwustronnie zobowiązująca i odpłatna. Zwrócić należy także uwagę na to, że umowa o kredyt została zawarta w obrocie prawnym pomiędzy profesjonalnymi podmiotami (przedsiębiorcami), a w związku z tym klauzule abuzywne odnoszące się do klienta indywidualnego nie mogą mieć zastosowania.

Powodowie w niniejszym postępowaniu kwestionują wysokość swojego zobowiązania względem strony pozwanej oraz poddają w wątpliwość prawidłowość jego wyliczenia odnosząc się jedynie do § (...) zawartej między stronami umowy kredytu. Tymczasem strony tej umowy zawierając ją działały jako profesjonalni uczestnicy obrotu gospodarczego,

znały treść umowy i wyraziły na nią zgodę. Tym samym powodowie mieli pełną świadomość zapisów umowy kredytowej zawartej z pozwanym Bankiem oraz byli świadomi zobowiązań wynikających z tejże umowy. Z powyższego wynika, że w żaden sposób nie można uznać, że sposób przeliczenia waluty był narzucony powodom przez stronę pozwaną i w związku z tym zarzut ten nie może się ostać w żaden sposób.

Skoro podstawą do egzekucji prowadzonej według przepisów k.p.c. może być bankowy tytuł egzekucyjny po nadaniu mu przez Sąd klauzuli wykonalności wyłącznie przeciwko osobie, która jest dłużnikiem banku z tytułu zabezpieczenia wierzytelności banku wynikającej z czynności bankowej i złożyła pisemne oświadczenie o poddaniu się egzekucji, oraz gdy roszczenie objęte tytułem wynika bezpośrednio z tej czynności bankowej lub jej zabezpieczenia (powołany art. 97 ust. 1 Prawa bankowego), to nie budzi wątpliwości, że także co do powódki B. B. (2) zachodziły podstawy do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego i nadania temu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności. Powódka jest bowiem niewątpliwie dłużnikiem pozwanego Banku. Zaakcentować w tym miejscu trzeba, że jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego powódka B. B. (2) wyraziła zgodę na zawarcie przez swojego męża - powoda B. B. (1) umowy kredytowej nr (...) o kredyt na finansowane inwestycji z dnia 06 października 2000 roku. W związku z tym, pozwany Bank, aby mógł prowadzić egzekucję z majątku objętego małżeńską wspólnością ustawową, wystąpił do Sądu Rejonowego w Bochni z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności tytułowi wykonawczemu, tj. bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) także przeciwko małżonce dłużnika B. B. (1) i w związku z tym przeciwko powódce B. B. (2) jako małżonce powoda została nadana klauzula wykonalności na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego w Bochni z dnia 17 stycznia 2011 roku w sprawie I Co 1152/10. Zatem, powódka kwestionując istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym mogła po nadaniu tejże klauzuli wykonalności wystąpić z powództwem przeciwegzekucyjnym opartym na normie art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c., jednakże z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, aby powódka zainicjowała takie postępowanie.

Dlatego też Sąd, rozpoznając niniejszą sprawę uznał, że wskazane w treści pozwu zarzuty zostały podniesione także przez powódkę B. B. (2). Zauważyć trzeba, że zarówno powódka, jak i powód B. B. (1) w niniejszym postępowaniu nie podnieśli żadnych nowych zarzutów poza tymi, które zostały wskazane przez powoda B. B. (1) we wcześniejszym postępowaniu pod sygnaturą I C 205/07. W treści pozwu powódka nie zgłasza też odrębnych zarzutów od tych, które z zgłosił B. B. (1) w prawomocnie zakończonym postępowaniu w sprawie I 205/07. Zatem powódka B. B. (2) kwestionując istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym mogła po nadaniu klauzuli wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w Bochni z dnia 17 stycznia 2011 roku wystąpić z powództwem przeciwegzekucyjnym opartym na normie art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c., a bezspornie powódka takiego postępowania nie zainicjowała.

Dlatego też powoływanie się przez powódkę również na podstawę powództwa opozycyjnego z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. także należało uznać za nieskuteczne.

Ostatecznie zatem należało uznać wszystkie podnoszone przez powodów zarzuty co do tytułu wykonawczego za bezzasadne. Dlatego też wobec braku podstaw z art. 840 § 1 i 2 k.p.c. należało oddalić powództwo B. B. (2) w całości, natomiast powództwo B. B. (1) powództwo należało oddalić ponad kwotę 587.341,70 zł, co do której powództwo zostało odrzucone, o czym Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając nimi powodów jako stronę, która przegrała proces w całości. Sąd uwzględnił, że powodowie postanowieniem z dnia 27 lutego 2017 roku zostali zwolnieni od kosztów sądowych w całości. Dlatego też zasądzone koszty procesu obejmują wyłącznie koszty poniesione przez stronę przeciwną tj. koszty zastępstwa procesowego w wysokości 10.817 zł ustalone w oparciu o § 2 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych.